

ИЗВЕШТАЈ
О ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Мастера Весне Карин

ПЛЕСНА ПРАКСА ДИНАРАЦА У ВОЈВОДИНИ

Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације мастера Весне Карин *Плесна пракса Динараца у Војводини* на састанку одржаном 13. децембра 2012. године је предложила и том приликом усвојила извештај којим се позитивно оцењује дисертација мастера Весне Карин, асистенткиње на Академији уметности у Новом Саду. Извештај комисије садржи уводно образложење, биографске податке о кандидату, анализу докторске тезе, теме за дискусију и критички осврт на дисертацију, доприносе и завршну оцену дисертације. У прилогу је дат списак објављених радова кандидата.

УВОДНО ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Мастер Весна Карин је пријавила докторску тезу *Плесна пракса Динараца у Војводини* 30. септембра 2010. године. Тезу је одобрио Сенат Универзитета уметности 24. фебруара 2011. године. За ментора је именована, на предлог кандидата, проф. др Оливера Васић. НУН веће ФМУ је на седници одржаној 15. октобра 2014. године донело одлуку да се образује Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације мастера Весне Карин у саставу: др Оливера Васић, редовни професор на ФМУ (ментор), др Димитрије Големовић, редовни професор на ФМУ, др Селена Ракочевећ, доцент на ФМУ, др Нице Фрациле, редовни професор Академије уметности у Новом Саду и др Данијел Синани, етнолог и антрополог, редовни професор на Одељењу за етнологију и антропологију Филозофског факултета у Београду.

БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Весна Карин је рођена 19. августа 1981. године у Сенти. Завршила је Основну школу „Север Ђуркић“, Основну музичку школу „Петар Коњовић“, а у оквиру исте школе и Основну школу за соло певање у Бечеју. Своје слободно време, Весна Карин користи за учење традиционалних плесова при Ансамблу народних игара и песама „Ђидо“, чији је дугогодишњи активни члан. Средњу музичку школу „Исидор Бајић“ похађала је у периоду од 1996. до 2000. године у Новом Саду. Током средњошколског образовања, поред учења традиционалних плесова које је наставила у Бечеју, своје интересовање усмеравала је и на традиционално певање те је постала члан певачке секције при предмету Етномузикологија коју је држала проф. Драгица Панић-Кашански у Средњој музичкој школи „Исидор Бајић“. Временом проф. Драгица Панић-Кашански оснива Женску певачку групу „Здравац“ чији је члан била и Весна Карин. После успешно реализованих наступа и концерата, чланице Женске певачке групе „Здравац“ снимиле су 2001. године ЦД под називом „Бела вила“. Весна Карин је дипломирала пре рока у класи проф. др Ницеа Фрацилеа и свој дипломски рад *Свадебни церемонијал у Кикинди и околини*, под менторством проф. др Ницеа Фрацилеа, одбранила са оценом 10. Овај рад је у измењеном издању под називом *Свадебни песме и обичаји Срба у Кикинди и околини*, објављен 2012. године (Нови Сад, АУНС и InMusWB, Tempus).

Након основних и мастер студија, Весна Карин одлази у Осло (Норвешка) где живи и ради као орег (*au-pair*) пуне две године. По повратку из Норвешке, Весна Карин је две године радила (2007-2009. године) као наставник Музичке културе у Основној школи „Милица Стојадиновић-Српкиња“ у Врднику и две године у Високој школи струковних студија за образовање васпитача у Кикинди (Студијски програм за смер Струковни васпитач за традиционалне игре), док је од 2009. године запослена као асистент за ужу научну област Етномузикологија на Академији уметности у Новом Саду где и данас ради.

У октобру 2008. године уписује докторске студије на Катедри за етномузикологију на Факултету музичке уметности у Београду. Фокус њеног научно-истраживачког рада јесте плесна пракса становништва Босне и Херцеговине, Хрватске и Црне Горе који данас живе у Војводини, под менторством проф. др Оливере Васић и проф. др Димитрија О. Големовића. Резултати истраживања су презенти на научним скуповима у земљи и

иностраним а неки од њих и објављени у научним часописима и зборницима. Весна Карин је члан светског удружења етномузиколога *Међународног савета за традиционалну музику (International council for traditional music)*, потом *Удружења научника историје плеса (Society of Dance History Scholars)*, као и *Међународног савета за Лабанову кинетографију / Лабанотацију (International Council of Kinetography Laban / Labanotation)*. Поред поменутих удружења, Весна Карин је од 2011. године члан редакције магазина *Етноумље*.

Весна Карин је до сада радила на неколико пројеката: као један од сарадника у оквиру *Темпус пројекта* Европске уније под називом InMusWb (Introducing Interdisciplinarity in Music Studies in the Western Balkans), у оквиру којег је и издала књигу *Свадебни песме и обичаји Срба у Кикинди и околини*. Поред овог издања, у оквиру Темпус пројекта дата је могућност да се изда ДВД под називом *Ћари традиционалне музике (2013, Нови Сад)* у чијој реализацији је учествовала и Весна Карин. Као носилац пројекта *Плесна пракса динарских Срба у Војводини* у области заштите и очувања културног наслеђа у АП Војводини у 2013. години, под покровитељством Покрајинског секретаријата за културу и јавно информисање, Весна Карин је путем етнокореолошког и етномузиколошког истраживања дала свој допринос и у сакупљању, архивирању и класификовању поменуте музичко-фолклорне грађе. Такође, учествује у пројекту *Музичка и играчка традиција мултиетничке и мултикултуралне Србије* (бр. 177024), који се реализује на Факултету музичке уметности под покровитељством Министарства за науку и технолошки развој. Заједно са студентима Студијског програма Етномузикологија промовисала је етномузикологију и етнокореологију као науке на Трећем фестивалу науке у Новом Саду и Ноћи музеја у Новом Саду 2011. године. У оквиру Дечије недеље, Весна Карин је, такође, у сарадњи са студентима организовала етномузиколошко-етнокореолошку радионицу у Футогу, где су деца предшколског и школског узраста имала прилику да сазнају о етномузикологији и етнокореологији кроз игру, песму, цртање, упознавање са традиционалним музичким инструментима, традиционалном ношњом и сл.

Током вишегодишњих студија Весна Карин се бавила подучавањем традиционалог певања у аматерским ансамблима, КУД-овима (АДЗНМ „Гусле“, Кикинда; АНИП „Ђидо“, Бечеј; КУД „др Младен Стојановић“, Младеново; и др.). Од 2001. године учествује у истраживачком етно-кампу у Кикинди, а од 2008. до 2012. године, у оквиру истог етно-

кампа, ангажована је као ментор. Поред подучавања других, усавршавала се и похађајући Семинаре за традиционалну игру које организује Центар за проучавање народних игара из Београда, данас ЦИОТИС (Центар за истраживање и очување традиционалних игара Србије).

Поред до сада поменутих ангажмана, Весна Карин је у неколико наврата била члан жирија на Сабору фрулаша Војводине у Иђошу, а 2014. године позвана је да буде члан комисије за пријемни испит за упис у први разред Средње балетске школе у Новом Саду.

Последњи допринос у досадашњем професионалном раду, захваљујући Народној библиотеци у Београду која је несебично уступила фотографије и поједине податке из Легата Љубице и Данице Јанковић, заједно са проф. др Селеном Ракочевећ, као и студентима Студијског програма Етномузикологија са Музичког департмана и студентима Студијског програма *Глума* на српском језику са Драмског департмана, Весна Карин је реализовала документарни филм *80 година етнокорологије у Србији* (2014, Нови Сад) у част обележавању рада Љубице и Данице Јанковић.

АНАЛИЗА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мастера Весне Карин написана је на 233 страна фонтом Times New Roman 12, са проредом 1,5. Након текста дисертације следи 118 кинетограма и нотних записа анализираних плесова Динараца у Војводини написаних на 177 страна, два табеларна приказа метроритмичких типова и метроритмичких образаца и карта Војводине (дисертација обухвата укупно 423 стране). Структура докторске дисертације је следећа:

– Уводне напомене (стр. 1-6)

– *Оквири за етнокоролошко-етномузиколошко истраживање плесне праксе Динараца*

у Војводини (стр. 7-14)

– *Терминолошко-концептуалне одреднице* (стр. 15-39)

– *Методолошки приступи* (стр. 40-81)

– *Текст-контекст-прилике за плес-конституације* (стр. 82-109)

– *Структурално-формалне одлике традиционалних плесова Динараца у Војводини* (стр. 110-197)

Плесови Кордунаша у Војводини (стр. 110-131),

Плесови Личана у Војводини (стр. 132-144),

Плесови Далматинаца (Буковчана) у Војводини (стр. 145-151),

Плесови Крајшника у Војводини (Грмеч, Уна, Гламоч, Јањ, Купрес, Ливно) (стр. 152-177),

Плесови Банијаца у Војводини (стр. 178-184),

Плесови Херцеговаца у Војводини (стр. 185-190),

Плесови Црногораца у Војводини (стр. 191-197),

– *Завршна разматрања* (стр. 198-214).

Као пратећи материјал дисертације, приложени су и селектовани видео примери забележени на компакт диску (укупно 21 видео клип), који су настали у највећој мери у току теренских истраживања кандидаткиње.

У „Уводним напоменама“ кандидаткиња излаже основну мотивацију за бављење одабраном проблематиком докторске дисертације, која је у контексту њених континуираних теренских истраживања музичке и плесне праксе Војводине започетих још 2001. године у току основног академског образовања, природно резултирала потребом да се плесна пракса Динараца као дистинктиван плесни тоталитет аналитички опсервира и да се системски сагледају њена преуобличавања у новој геополитичкој средини (Војводини), те одреде њене структурално-формалне и контекстуалне разлике у односу на плесну традицију Срба староседелаца.

У Првом поглављу под називом „Оквири за етнокореолошко-етномузиколошко истраживање плесне праксе Динараца у Војводини“ докторанткиња најпре образлаже своја почетна полазишта која су базично интердисциплинарна, односно која суштински умрежавају етнокореолошки и етномузиколошки методолошки дискурс усмерен на проучавање нераскидивог синкретичног феномена људског кинетичког и музичког креативног изражавања обједињеног термином плес. Будући да су плесне, дакле кинетичке и музичке структуре Динараца у Војводини контекстуализоване као интегрални и репрезентативни сегмент њиховог културног идентитета у новој географској и друштвеној средини, а разматране у временском оквиру који обухвата првенствено последњих неколико деценија, кандидаткиња сврсисходно посеже за концептом праксе кључно садржаном у поставкама француског теоретичара културе Пјера Бурдијеа (Pierre Bourdieu), али и других теоретичара, на првом месту Мишка Шуваковића. Разлог посезања за теоријским концептом праксе, чије конципирање иницијално припада домену критичке теорије, јесте њено тумачење до којег се долази путем појмовне идеје хабитуса, као система трајних и преносивих диспозиција одређеног друштва, односно друштвене групе, али и индивидуа које их чине. У том смислу је синтагма „плесна пракса“ концептуализована кроз неколико допуњујућих нивоа као „процесуални облик стваралачке делатности иманентне човеку, у којем плес није постављен као природно по себи разумљиво, већ који је заснован на експликацији својих структуралних елемената у одређеном контексту који кроз своју повезаност са друштвеним праксама добија нови ниво вредности који је део културе, друштва, а потенцијално и уметности“ (стр. 22). Плесови Динараца у Војводини се, будући да су неодвојиви од новог локалитета свог извођења,

даље одређују не као традиционални, већ као они који „упућују на традицију“ (стр. 24), и као вернакуларни, односно интегрални део локално-регионалног културног идиома.

Појам Динараца, који је утемељен у националном етнолошко-фолклористичком дискурсу Владимира Дворниковића и Јована Цвијића у првим деценијама XX века, а који и даље налази своју прагматичну примену у научној и колоквијалној терминологији, Весна Карин опрезно, промишљено и прецизно дефинише као појам који обједињава Србе из Црне Горе, Херцеговине, Босанске Крајине, Далматинске Загоре, Лике, Кордуна и Баније досељених у Војводину у току XX века. Овај обухватни појам у раду заправо функционише као научна конструкција којом се именује заједнички имагинарни идентитет Срба из поменутих региона који су груписани у једну заједницу заједничких облика традиционалне културе укључујући и плес, а чији базични алтеритет у Војводини представља традиционална култура Срба староседелаца. Без обзира на деликатност и проблематичност антропогеографских класификација које стереотипизују колективне идентитете одређених етничких и регионалних заједница, кандидаткиња успоставља чврсто почетно становиште о постојању јединственог културног, односног плесног идиома Динараца у Војводини. Ослањајући се на интерпретације различитих степена етничке кохезије социјалних антрополога Томаса Ериксона (Thomas Eriksen) и Дона Хандлемена (Don Hanmdelman), кандидаткиња преузима концепт етничке категорије, „као најнижег нива колективног идентитета“ (стр. 30) да би означила групе Срба из различитих регионалних области који, даље, путем етничких мрежа (то су релативно затворени институционални и организациони апарати попут фестивала, смотри и концерата) формирају обједињену групу Динарца у Војводини, као врсту „етничког удружења“ која истовремено, кроз форму „етничког заједништва“, дели српски национални идентитет са већинским староседелачким становништвом. Потом следи сажет преглед насељавања Динараца на територију Војводине која је, како је то пажљиво објашњено, проглашена једном од две аутономне покрајине Србије јула месеца 1945. године. Иако информативно и прегледно написано, ово потпоглавље је могуће проширити у смислу прецизнијег и истанчанијег разматрања мена и уодношавања централне и покрајинске културне политике у дијахронијској перспективи, будући да су оне круцијално утицале на формирање и испољавање разматране плесне праксе.

Успостављајући теоретско-појмовни корпус који је неопходан за одређивање и аргументовање дистинктивних плесних система Динараца у Војводини, кандидаткиња у Другом поглављу „Методолошки приступи“ образлаже најпре технике теренских истраживања (примењени су интервју, анкета, филмовање и кинетичко-визуелно-аудитивна опсервација) које је примарно било усмерено на актуелну плесну праксу Динараца у Војводини, дакле ону која се реализује у оквиру проба културно-уметничких друштава, сценски приказује у оквиру различитих фестивала, а конзумира и у оквиру приватно-породичних дружења, првенствено свадби. Усредсређујући се на појединачне плесове, односно како би то норвешки етнокореолог Егил Бака (Egil Bakka) формулисао „плесне реализације“, као, вратимо се за тренутак уназад, „структуре које производе хабитусе“ (стр. 20), Каринова даље образлаже поступке структурално-формалне анализе кинетичке и, потом, музичке компоненте плеса, којим интердисциплинарно нераскидиво умрежава примењени етнокореолошки и етномузиколошки аналитички апарат. Нарочита пажња, логично, постављена је на разматрање два основна нивоа узајамне кореспонденције кинетичких и музичких структура, њихово метроритмичко процесуирање и формално уобличавање. У анализи метроритмичких система, кандидаткиња преузима типологизацију метричких стопа Ницеа Фрацилеа чиме се отвара пут не само за кондензовано, термилошки прецизно упоредно сагледавање ритма и метра на нивоу кинетичке и музичке компоненте плеса, већ и њихово, може се рећи полиметричко испољавање у оквиру појединачне компоненте образаца покрета или музике, које настаје као последица различите акцентуације одређених метроритмичких образаца, а што се испоставља као једна од дистинктивних одлика плесне праксе појединих етничких категорија Динараца у Војводини, на пример, Крајишника. Будући да се обрасци покрета, односно корака великог броја плесова Динараца у Војводини манифестују кроз кратке једноделне форме забележене најчешће у оквиру двотактних или тротактних, ређе четворотактних целина, док се музика по правилу испољава у оквиру осмотактних формалних јединица (делова), усаглашавање хијерархијски различитих нивоа формалног обликовања кинетичке и музичке компоненте плеса који Каринова осмишљава у овом поглављу представља успешно методолошко решење. Наредно потпоглавље у којем се плесови Динараца генерално разврставају на 1. игре уз ритмички организован звук, 2. игре уз мелоритмички организован звук (песму), 3. игре уз мелоритмички-организован звук (вокално-

инструменталне мелодије) и игре уз мелоритмички-оранизован звук (инструменталне мелодије), могуће је позиционирати и нешто раније, односно оно би могло да претходи разматрању концептуалних поставки плесне реализације и плесног типа, које Карина помно образлаже ослањајући се на досадашње поставке ових концепата у домаћој и европској етнокореологији.

На крају овог опсежног поглавља, којим се аргументовано утемељују теоријско-методолошке поставке примењене анализе, кандидаткиња Весна Карин образлаже и специфичности појединих метода записивања покрета кроз, у етнокореологији у Србији, до сада непозната решења, а до којих је дошла у посвећеним консултацијама са изузетним стучњаком, подпредседником највећег светског удружења лабанотатора Међународног савета за Лабанову кинетографију (International Council for Kinetography Laban, ICKL) др Јаношем Фугедијем (János Fügedi). Примењена лабанотаторска решења значајно су унапредила аналитичке потенцијале докторске дисертације Весне Карин, а уједно представљају и значајан допринос развоју аналитичког дискурса у етнокореологији у Србији.

Друго поглавље докторске дисертације Весне Карин усредсређено је на унакрсно разматрање концепата текст, контекст, прилике за плес и конситуације кроз њихову хијерархијску позиционираност, што је прегледно предочено шематским приказом. Социо-културна стварност географског простора Војводине уопштено је означена као контекст у којем се плесни текст, односно појединачни плесови Динараца потенцијално изводе у оквиру тзв. прилика за плес које генерално обухватају фестивале, концерте, јавна дружења, весеља и свадбе. Њихова конкретна реализација и из ње исходујућа етнокореолошка и етномузиколошка анализа дешавају се тек у оквиру конситуација, односно издвојених сингуларних плесних догађаја, попут на пример, Банијске вечери одржане у Новом саду 7. 11. 2014. године. У оквиру прилика за плес Динараца у Војводини, а самим тим и маркираних плесних догађаја генерално доминирају два концепта извођења које Карина преузима од канадског етнокореолога Андрија Нахачевског (Andriy Nahachewsky): концепт презентовања, заступљен на фестивалима и концертима, и концепт учествовања који обухвата свадбе и остала дружења и весеља. При анализи Фестивала „Нашем роду и потомству“ који је основан 1993. године у Бачкој Тополи кандидаткиња је првенствено концентрисана на декодирање комуникацијске мреже значења која се континуирано

конструираше у годишњим репетицијама овог плесног догађаја, а у јединственом циљу ревитализације динарске плесне праксе, односно динарског културног идентитета заснованог на традицији. Значај овог фестивала међу Динарцима у Војводини аргументован је аналогијама између организације његових структурних елемената (припрема за фестивал, сценско извођење, заједничка вечера и дружење) и главних фаза тзв. обреда прелаза који је оригинално концептуализовао Арнолд ван Генеп (Arnold van Gennep) још почетком XX века. Мање заступљен у аналитичком нарративу, концепт учествовања анализиран је кроз „идеалтипску дијахронијску структуру чина склапања брака“ (стр. 98), при чему су маркирани тренуци у којима се изводи искључиво један плесни тип, односно *ужичко коло* као обједињавајући репрезент националног српског идентитета (али не и регионалних идентитета разматраних етничких категорија).

Таква структурално-формална и семантичка методолошка окосница примењена је у анализи и идентификацији традиционалних плесова појединачних етничких категорија Динараца у Војводини (треће поглавље). Критеријум за редослед излагања у овом поглављу јесте „музичка димензија плесова“ (стр. 67), тако да су плесни концепти етничких категорија класификовани према заступљености, а према томе да ли се изводе „немо“, односно без мелодијске компоненте, уз песму, вокално-инструменталну или инструменталну музичку компоненту. У том смислу богатство и разноврсност плесне праксе Кордунаша бива непосредно уочљива. За њом следе плесне праксе: Личана, Далматинаца, Крајишника, Банијаца, Херцеговаца и Црногораца у Војводини. У оквиру сваке од категорија, плесови су разврстани према сложености плесне формације, а потом и обрасца покрета, односно корака. Доследно следећи концепт плеса као нераскидиве заједнице кинетичке и музичке компоненте, кинетограми и транскрипције нису груписани одвојено, већ се нотни запис налази иза сваког кинетограма. У овом поглављу, који дакле обухвата седам потпоглавља, концепт аналитичког наратива је уједначен за сваку етничку категорију. Кандидаткиња најпре врши анализу плесног репертоара поредећи је са репертоаром забележеним у матичним географским подручјима, а на основу консултовања доступне литературе. Потом следи структурално-формална анализа кинетичке, те музичке компоненте, са посебним акцентовањем парадигматских одлика регионалних стилских одлика. Потенцијална места синкретичног уодношавања покрета и звука, као што је већ истакнуто, Каринова проналази на нивоу метроримичког устројства и формалног

обликовања, те у готово свим разматраним регионалним стилевима констатује њихову генералну некоресподентност, што се испоставља и као кључна дистинктивна одлика плесне праксе свих Динараца у Војводини, а у односу на традиционалне плесове Срба староседелаца.

У завршним разматрањима кандидаткиња разматра различите концепте сећања (друштвеног, односно јавног, индивидуалног, телесног и др.) према типологизацији антрополога Гордане Ђерић, те констатује да је Динарцима у Војводини „важно учествовање у јавној сфери деловања, јер, захваљујући фолклорним елементима које уметничким средствима транспонују у колективно сећање, из сфере колективне интима прелазе у манифестну, односно јавну и на тај начин налазе своје место у новој културној средини – Војводини“ (стр. 203). У циљу јасне идентификације генералних одлика плесне праксе свих Динараца у Војводини, чиме би се и потврдила њихова плесна пракса као независтан тоталитет, констатују се преовлађујуће одлике на различитим нивоима. На нивоу кинетичке компоненте то су: базираност на кинетици ногу, често присуство окрета тела, формација затвореног и отвореног кола, изразита разноврсност и варијабилност путањи кретања. На нивоу музичке компоненте констатује се да, иако је прва асоцијација на плесове Динараца тзв. *глуво коло*, Банијци, Херцеговци и Црногорци немају овакав вид плесања, већ да је заједнички именоватељ свих етничких категорија играње уз песму и то у стилу новије певачке традиције тзв. певања на бас, док се у инструментаријуму као искључиви звучни репрезенти традиционалне музике за плес Динараца у Војводини јављају тамбура (трожица и четворожица) и усна хармоника. На нивоу ритмичког уодношавања констатована је ексклузивност дистрибутивног ритмичког система дводелне метричке пулсације, те преовладавање спондеја, аугментативног облика анапеста и аугментативног облика јоника малог/молског. На нивоу формалног обликовања уочено је преовладавање једноделних форми и њихова генерална некоресподентност на нивоу образаца покрета и музике.

Избор литературе чини преко 200 јединица на српском и енглеском језику из области кључних за предмет истраживања и примењени интердисциплинарни приступ: етнокореологије, етномузикологије, антропологије, социологије и студија културе.

ТЕМЕ ЗА ДИСКУСИЈУ И КРИТИЧКИ ОСВРТ НА ДИСЕРТАЦИЈУ

Докторска дисертација мастера Весне Карин *Плесна пракса Динараца у Војводини* отвара бројна питања и теме за расправу. Комисија ће у реферату поставити извесна општа критичка питања за дискусију, док ће током јавне одбране бити изречена појединачна питања, коментари и примедбе.

Питања:

1. У смислу Ханделменовог хијерархијског уодношавања различитих степена етничке кохезије разјасните дистинкцију између етничке заједнице Срба Динараца и етничке заједнице Срба староседелаца и њено уодношавање са њиховим националним идентитетом.

2. С обзиром на то да (само)идентификацију плесне праксе Динараца у Војводини базирате на концепту етницитета, како објашњавате однос између етничког и вернакуларног плеса у сценским и не-сценским плесним догађајима?

3. Усредсређујући се, као што је напоменуто, на анализу појединачних плесних реализација, а с друге стране, помно образлажући коцепт „играчког типа“ (dance type) у домаћој и страниј етнокоролошкој литератури, остаје чини се ипак недовољно прецизно разграничена појмовна и практична дистинкција међу њима. Ово нарочито имајући у виду, да је, на пример *глуво коло*, као један од најмаркатнијих дистинктивних представника Динарске плесне праксе, одређен као један плес, док су у прилогу рада сукцесивном нумерацијом означени кинетограми појединчаних сегмената његове плесне реализације. Како дефинишете однос између концепата плесног типа и плесне реализације?

4. Будући да је у раду констатована апсолутна доминација плесног жанра *кола* у *три*, односно његовог представника *ужичког кола*, као заједничког плеса Динараца у Војводини у свим не-сценским плесним догађајима базираним на концепту учествовања, како се испољавају регионалне специфичности у извођењу овог плеса? Како објашњавате одсуство аналитичког наратива о њему?

5. Да ли се може говорити о могућим регионалним одредницама музике за плес код Динараца у Војводини? Експлицирајте и сумирајте регионалне и заједничке парадигматске одлике музике за плес Динараца у Војводини.

6. У свим плесовима Динараца у Војводини заступљен је дистрибутивни ритмички систем са дводелном метричком организацијом. Иако се на макроплану чини да је реч о готово идентичним метроритмичким обрасцима музике за игру, детаљнија анализа упућује и на поједине разлике. Релевантне разлике су веома уочљиве, како на плану вокалне, вокално-инструменталне тако и инструменталне традиције, укључујући и стилове извођења плесова? Како можете то објаснити?

7. Да ли се у већини анализираних примера може говорити о „дурској дијатоници“?

8. Са аспекта темпа извођења, које се разлике јављају у извођењу истоимених плесова у земљи матици у односу на Војводину и због чега?

ДОПРИНОСИ:

1. Докторска дисертација мастера Весне Карин је прва научна студија која синтетизује, анализира и компаративно разматра традиционалне плесове динарских Срба у Војводини. У њој се научно засновано и утемељено износи низ нових података до којих је кандидаткиња дошла на основу компаративних проучавања, личних теренских истраживања и структурално-формалне анализе истраживане плесне праксе.

2. Кандидаткиња је одабрала комплексну, провокативну и недовољно истражену тему. Структурално-формалном анализом игре и музике за игру успела је да изврши систематизацију и класификацију истраживане и прикупљене музичко-фолклорне грађе. Притом је користила методе и резултате истраживања еминентних научника из земље и иностранства, те је аналитички сагледала типичне одлике плесног репертоара Динараца у новом географском контексту – Војводини у односу на традиционалне плесове у „земљи матици“. Етнокореолошко и етномузиколошко тумачење односа плесова у земљи матици према сећању казивача али и из доступне литературе, и плесова Динараца у Војводини, представља драгоцен допринос развоју научне мисли у оквиру ових дисциплина.

3. Предложена оригинална аналитичка решења у области записивања кинетичке димензије плеса у сфери лабанотације, која омогућавају визуелно-графичко, а потом и вербално дефинисање стилских особености извођења традиционалних плесова, као и предложена решења у компаративној формалној анализи суштински некореспондентних формалних јединица игре и музике, представљају оригиналан допринос етнокореологији у Србији, али и упоредној етнокореолошко-етномузиколошкој аналитици.

4. Будући да је базично заснована на испреплетаним етнокореолошким и етномузиколошким методолошким дискурсима, те да су даља аналитичка и теоретска утемељења позиционирана и у сродне хуманистичке дисциплине (етнологија, антропологија, социологија, студије културе), а све у циљу обухватног разматрања анализираних плесних пракси, докторска дисертација мастера Весне Карин је суштински интердисциплинарна што је чини методолошки и садржајно утемељеном.

5. Теоретско хијерархијско позиционирање концепта контекст-плесни текст-прилике за плес-конституције и њихово умрежавање са појмовном идејом хабитуса, као система трајних и преносивих диспозиција одређеног друштва, односно друштвене групе и индивидуа које је чине, резултирало је утемељеним осмишљавањем концепта плесне праксе. Овим теоретским захватом, који представља оригинални допринос у досадашњим етнокореолошко/етномузиколошким разматрањима у Србији, аналитички фокус се усредсређује на актуелне манифестације разматраног плесног феномена. Тиме се његови носиоци, односно извођачи, који се удружују у етничку формацију именовану у научном и колоквијалном језику као Динарци, одређују и непосредно разматрају у односу на њихов савремени регионални плесни идентитет.

ЗАКЉУЧАК КОМИСИЈЕ

Мастер Весна Карин је у докторској дисертацији *Плесна пракса Срба у Војводини* остварила темељну и разрађену етнокоролошко-етномузиколошку студију у којој је испољила и потврдила професионалну и научну компетентност. Кандидаткиња је докторским радом показала способности емпиријског, аналитичког и синтетичког проучавања традиционалног плеса (његове кинетичке и музичке компоненте), као и способност јасног, рационалног и транспарентног презентовања научних резултата.

Комисија оцењује докторску дисертацију мастера Весне Карин као базично интердисциплинаран (етнокоролошко-етномузиколошки), научно вредан и методолошки конзистентан истраживачко емпиријски подухват и остварење. Стога предлаже Наставно-уметничко-научном већу Факултету музичке уметности у Београду да прихвати сачињени извештај и донесе одлуку о покретању процедуре за јавну одбрану докторске дисертације мастера Весне Карин под називом *Плесна пракса Динараца у Војводини*.

у Београду, 13. децембра 2014. Године

Др Оливера Васић, редовни професор у пензији,
Катедра за етномузикологију, Факултет музичке уметности, Београд, ментор

Др Димитрије Големовић, редовни професор,
Катедра за етномузикологију, Факултет музичке уметности, Београд

Др Нице Фрациле, редовни професор, Музички департман,
Катедра за музикологију и етномузикологију, Академија уметности, Нови Сад

Др Селена Ракочевић, доцент,
Катедра за етномузикологију, Факултет музичке уметности, Београд

Др Данијел Синани, редовни професор,
Одељење за етнологију и антропологију, Филозофски факултет, Београд.

БИБЛИОГРАФИЈА

Књига

2012. *Свадбене песме и обичаји Срба у Кикинди и околини*. Нови Сад: Академија уметности и Темпус пројекат InMusWB.

Научни радови

2008. „О новијој вокалној традицији Крајишника у банатском селу Наково”. Дани Владе Милошевића. ур. Димитрије Големовић. Бања Лука: Академија умјетности Бања Лука & Музиколошко друштво Републике Српске, 21-31.

2008. “Svatovac u Bašaidu kod Kikinde”. Etnoumlje, srpski world music magazin. World music asociјacija Srbije, gl. ur. Oliver Đorđević. Godina II – leto 2008, broj 5, 41-46.

2009. “Општи поглед на игре српског становништва Горњег Баната у Румунији“. У: Арад кроз време. Ур. Иво Мунћан. Темишвар: Савез Срба у Румунији, 169-178.

2009. „Igre u Vojvodini.“ U: *Plesni folklor u Vojvodini*, XXIV KIBV, Ur. prof. dr Veselin Lazić. Novi Sad: KID PČESA, 259-267.

2011. „Бадње вече и Божић“. У: *Обичаји Срба у северном Банату*. Ур. Душан Дејанац. Кикинда: Историјско-завичајно друштво „Кинђа“, 320-325 (коауторство са Мартином Карин).

2011. „Ој, Лазаре, добар дане“. У: *Обичаји Срба у северном Банату*. Ур. Душан Дејанац. Кикинда: Историјско-завичајно друштво „Кинђа“, 343-346 (коауторство са Мартином Карин).

2012. „Фестивал 'Нашем роду и потомству' – репрезент духовног и материјалног стваралаштва динарских Срба колонизованих у Војводини“. У: *Владо С. Милошевић: етномузиколог, композитор и педагог. Традиција као инспирација*. Зброник радова са

научног скупа 15-16. април 2011. Ур. др Соња Маринковић и др Санда Додик. Бања Лука: Академија умјетности, Музиколошко друштво Републике Србије, 508-520.

2012. "Vino u narodnim pesmama Srba u Vojvodini". U: *Vinogradarstvo i vinarstvo u Vojvodini*. Ur. prof. dr Veselin Lazić. Novi Sad: KID PČESA, 605-619.

2012. "Ethnocoerological and ethnomusicological researching of the Dinaric people in Banat." U: *Research, Preservation and Presentation of Banat Heritage: Current State and Long Term Strategy* (Истраживање, очување и презентација баштине Баната: садашње стање и дугорочна стратегија), Vršac, Serbia, 17 – 19. november 2011. Ur. Ivana Pantović. Vršac: City Museum, 165-167.

2012. „Традиционалне песме и плесови у оквиру свадбених обичаја досељеника из околине Босанског Петровца у Банатско Велико Село“. У: *Играчка и музичка традиција Срба у северном Банату*. Часопис *Гудало*, бр. 13. Ур. Селена Ракочевић. Кикинда: Академско друштво за неговање музике „Гусле“, 68-83.

2012. "Polka from Banija: Labanotation as a Tool for Comparative Analysis of Dance and Dance Music." In: *Proceedings of the Twenty-Seventh Biennial ICKL Conference held at the Hungarian Academy of Sciences - Institute for Musicology, Budapest, Hungary, July 31-August 7, 2011*. Editorial Committee: Marion Bastien, János Fügedi, Richard Allan Ploch. Hungary: International Council of Kinetography Laban, 86-94.

2013. „The dance practice of the Dinaric people in Vojvodina (Participatory and presentational dance context of the people from Kordun“
https://sdhs.org/proceedings/2013/pdf/Karin_43.pdf

2014. „Одређење синтагме 'plesna пракса' у етнокорееолошком дискурсу. Случај плесне праксе Динараца у Војводини“. У: *Владо С. Милошевић: етномузиколог, композитор и педагог. Традиција као инспирација*. Тематски зборник радова са научног

скупа 12-13. април 2013. Ур. др Соња Маринковић и др Санда Додик. Бања Лука: Академија умјетности, Музиколошко друштво Републике Србије, 443-452.

2014. „'Нашем роду и потомству' – фестивал духовног и материјалног стваралаштва динарских Срба колонизованих у Војводини као *rite de passage*.“ У: *Етноантрополошки проблеми*, бр. 9 (1). Ур. проф. др Драгана Антонијевић. Београд: Одељење за етнологију и антропологију Филозофског факултета Универзитета у Београду, 127-143.

2014. „'Сачувајмо од заборава' – идеолошко стварање колективног сећања.“ У: *Antropologija*, бр. 14 (1). Ур. проф. др Милош Миленковић и проф. др Данијел Синани. Београд: Одељење за етнологију и антропологију Филозофског факултета Универзитета у Београду, 49- 58.

2014. „Красуља Љубан – свирач на тамбури двожици из Кљајићева (Бачка).“ У: *Баштинар*, гласило Удружења за његовање српског културно-историјског наслеђа „Баштинар“ Брчко, бр. 21. Ур. др Драгица Панић-Кашански. Брчко: Удружење за његовање српског културно-историјског наслеђа „Баштинар“ Брчко, 37-51.

Прикази

2009. Приказ концерта “Концерт традиционалне музике у Новом Саду”. *Etnoumlje, srpski world music magazin*. World music асоцијација Србије, гл. ур. Oliver Ђорђевић. Година II – лето 2009, број 9. Јагодина: World music асоцијација Србије, 27.

2010. Приказ ЦД-а „др Нице Фрациле, Традиционална музика Срба у Војводини – Антологија, CD 1, Нови Сад: Матица српска, 2006“ У: *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, бр. 43, гл. ур. др Зоран Т. Јовановић. Нови Сад: Матица српска, 147-148.

2011. Приказ првог албума Срђана Асановића „Нишну се звезда низ ведро небо“, СКЦ, Нови Сад, 2010. У: *Etnoumlje*, srpski world music magazin. World music asocijacija Srbije, гл. ур. Оливер Ђорђевић. Година пета – зима/пролеће 2011, број 15/16, стр. 24.

2012. Приказ књиге др Селене Ракочевећ *Игре плесних структура – Традиционална игра и музика за игру Срба у Банату у светлу узајамних утицаја (2011)*, етномузиколошке студије – дисертације, свеска 2. Београд: Факултет музичке уметности. У: *Музикологија/Musicology*, часопис Музиколошког института Српске академије наука и уметности, бр 12. Ур. Весна Пено. Београд: Музиколошки институт САНУ, 215-219.

2012. Приказ албума састава Теодулија „Vino istine“, Multimedia Records, 2007. У: *Etnoumlje*, srpski world music magazin. World music asocijacija Srbije, специјално изданје поводом тридесет година од зачетка world music у Србији, гл. ур. Oliver Ђорђевић. 2012, година VI, четвороброј 19-22, 267.

2012. Приказ албума састава Tundri „Live from CFK“, Velika hala Centra за fizičku kulturu, Vrbas, 2005. У: *Etnoumlje*, srpski world music magazin. World music asocijacija Srbije, специјално изданје поводом тридесет година од зачетка world music у Србији, гл. ур. Oliver Ђорђевић. 2012, година VI, четвороброј 19-22, 271. (коауторство са Тијаном Stanković).

2014. Prikaz DVD Čari tradicionalne muzike, 2013, Novi Sad: Akademija umetnosti Novi Sad. У: *Etnoumlje*, srpski world music magazin. World music asocijacija Srbije. Гл. ур. Marija Vitas, leto 2013 / proleće 2014, dvobroj 24-25. Jagodina: World music asocijacija Srbije, 6.

2014. Prikaz koncerta ”Fujara naša slovačka”. У: *Etnoumlje*, srpski world music magazin. World music asocijacija Srbije. Гл. ур. Marija Vitas, leto 2013 / proleće 2014, dvobroj 24-25. Jagodina: World music asocijacija Srbije, 54.

2014. „Обележено двадесет година рада студијског програма Етномузикологија Академије уметности у Новом Саду.“ У: *Музика Класика, ревија класичне музике*, год. V,

бр. 14, јануар-март 2014. Ур. Александра Паладин. Београд: Агенција „Музика Класика“,
42-43.